

லிப்கோ

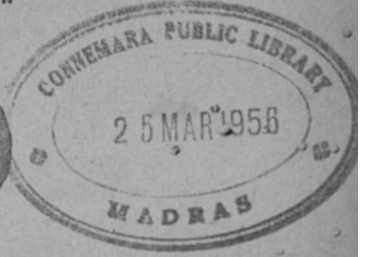
“செய்யுள் நலம் பாராட்டல்”

(4, 5, 6-ஆம் படிவச் சிறப்புப்பகுதி மாணவர்கட்கு உரியது)

[செய்யுளின் இலக்கணம், செய்யுளைச் சுவைக்கும் விதம், செய்யுள் நலத்தினைப் பாராட்டி எழுதுதற்குரிய வழிகள், நலம் பாராட்டி எழுதுதற்கு மூன்று எடுத்துக் காட்டுகள், 75 செய்யுட் பகுதிகள் ஆகியவற்றைத் தன்னகத்தே கொண்டது.]

ஆக்கியோர் :

“பாரதியார்”

பதிப்பகத்தார் :

தி லிட்டில் ப்ளவர் கம்பெனி

தியாகராயநகர் :: சென்னை-17

சென்னையில் முழு விற்பனை உரிமையாளர்கள் :

எம். தாமோதரம் & கம்பெனி,

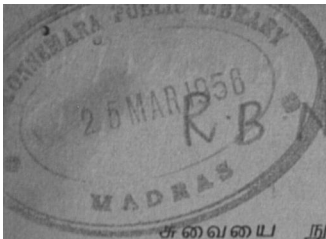
அப்பா பில்டிங்ஸ், 9/286, எஸ்பிஎனேட், சென்னை-1.

பதிப்புரிமை]

[விலை அணு 6

TAMIL SPECIAL STUDY : “LITERARY APPRECIATION”

— FOR FORMS IV, V & VI —

555
3-53
முகவுரை

சுவையை நுகர்ந்து பாராட்டலே செய்யுள் கற்பதன் நோக்கமாகும். அதுபற்றியே 'செய்யுள் நலம் பாராட்டல்' என்னும் பகுதி உயர்நிலைப் பள்ளியின் புதிய பாடத் திட்டத்தின்கண் இடம் பெற்றுள்ளது. அதற்கென்று ஒதுக்கப்பட்டுள்ள மதிப்பெண்கள் 10, இப்பகுதி சிறப்புப் பிரிவு மாணவர்கட்கு உரியது.

தமிழறிவும், அழகுணர்ச்சியும் (Aesthetic sense) உள்ளவர்களாலேயே செய்யுளை நன்கு சுவைக்க முடியும். எனினும் மாணவர்கட்கு இளமையிலேயே அத்தகைய பயிற்சியை அளித்தல் இன்றியமையாததாகும்.

செய்யுளின் இலக்கணம், செய்யுளின் நலத்தைப் பாராட்டி எழுதும் விதம் முதலியவை இந்நூலின்கண் இடம் பெற்றுள்ளன. மூன்று செய்யுட் பகுதிகளின் நலங்கள் பாராட்டி ஈண்டு எழுதிக் காட்டப் பெற்றுள்ளன. உயர்நிலைப் பள்ளியின் ஒவ்வொரு படிவத்திற்கும் 25 பயிற்சிகள் விதம் ஈண்டுத் தரப் பெற்றுள்ளன.

செய்யுள் நலத்தினைப் பாராட்டும் முறையை இந்நூல் மாணவர்கட்குச் சிறிதேனும் உணர்த்துமேல் அதுவே யான் அடையும் பெரும் பேராகும்.

53646
26c 211

— ஆசிரியன்.

SPECIMEN
25 MAR 1953
MADRAS

முன்னுரை

செய்யுள் என்பது யாது?

நிலைபெற்ற உண்மையை அழகுபடக் கூறுவது செய்யுள். இனிமையும், எளிமையும், செம்மையும் வாய்ந்த நடையில், படிப்போருடைய உள்ளத்து உணர்ச்சியைத் தட்டி எழுப்பக்கூடிய விதத்தில் நல்ல செய்யுள் அமைந்திருக்கும். பிறர்க்குத் தெற்றெனப் புலப்படாமல், மக்கள் வாழ்க்கையிலும், இயற்கையமைப்பிலும் உறைந்து கிடக்கும் அழகினைச் சுவைபட எடுத்துக்காட்டுவது செய்யுள். ஆழ்ந்த கருத்துக்களை, செவ்விய முறையில், கற்போர் உள்ளம் ஏற்றுக்கொள்ளும் வண்ணம் நல்ல சொற்கட்டுக்களின் வாயிலாக வெளிப்படுத்தும் வன்மை செய்யுளுக்கு உண்டு. கவிப் பேரரசராகிய கழ்பர்,

“புவியினுக்கு அணியாய் ஆன்ற
பொருள்தந்து புலத்திற ருகி
அவியகத் துறைகள் தாங்கி
ஐந்திணை நெறிய ளாவிச்
சனியுறத் தெளிந்து தண்ணென்(று)
ஒழுக்கமும் தழுவிச் சான்றோர்
கவியெனக் கிடந்த கோதாவரி”

என்று சான்றோர் செய்யுளின் ஒழுக்கினைப் பேராற்றின் ஒழுக்கிற்கு உவமை காட்டுகின்றார். எனவே, பேராற்றின் செவ்விய ஒழுக்கைப் போன்றது நல்ல செய்யுள் என்பதனை நாம் உணரலாம்.

செய்யுள் எப்பொழுது வெளிப்படும்?

“உளங்கனிந்த போதெலாம் உவந்துவந்து
பாடுவேன்” என்றார் தமிழிசை வளர்த்த பெரியார்

ஒருவர். மனம் பண்பட்டபொழுதெல்லாம் செய்யுள் வெளிப்படும் என்னும் உண்மையை இவ்வடியினின்றும் நாம் உணரலாம். உள்ளம் எப்பொழுது பண்படும்? காலையிற் கடலிடையே கவின்பெறக் கதிரவன் எழுங் காட்சியைக் காணுங்காலும், மாலையிற் செக்கர் வானத்தைக் காணுங்காலும், இரவில் நிலவொளியைக் காணுங்காலும், முழு நிலவொளி நீலக்கடலின் மேற்பரப்பை வெள்ளித் தகடாக வேதிக்குங் காட்சியைக் காணும்பொழுதும், மலையினின்று இழியும் அருவியைப் பார்க்கும்பொழுதும், ஆற்றுநீர் ஒழுக்கைக் காணுங்காலும், பச்சைக் கம்பளம் விரித்தாற்போல் விளங்கும் பசும் புற்றரையைப் பார்க்கும்பொழுதும், பன்னிற மலர்கள் பூத்திருக்கும் காட்சியைப் பார்க்கும்பொழுதும், தென்றல் வீசுதலை நுகரும்பொழுதும், வள்ளல்களின் வள்ளன்மையை உணரும்பொழுதும், அரசர்களுடைய வீரம், அரசியல், அருள் முதலியவற்றை உணரும்பொழுதும், காதலர் இருவர் கருத்து ஒருமித்து இல்லறத்தை நல்லறமாக நடத்துதலை நோக்கும்பொழுதும் புலவர்களுடைய உள்ளம் பண்படும். அவ்வாறு பண்பட்ட நிலையில் புலவன் தன்னையும், தன்னைச் சூழ்ந்திருக்கும் பொருள்களையும் மறப்பான்; கண்ட காட்சியில் கருத்தை இருத்துவான். பண்பட்ட அவனது உள்ளத்திலிருக்கும் கருத்துக்கள் அப்பொழுது பாடல்களின் வாயிலாகத் தட்டுத் தடையின்றி வெளிப்படும். உள்ளம் பண்பட்ட நிலையில் தானாக வெளிப்படுவதுதான் உண்மைக் கவியாகும்.

செய்யுளைச் சுவைக்கும் பான்மை

மணமிக்க மலரைச் செய்யுளுக்கு உவமை காட்டலாம். மலருக்கு உள்ள உருவம், தோற்றம்,

மென்மை, நிறம், மணம், அழகு, அமைப்பு ஆகியவை செய்யுளின்கண் உள்ளன. அழகிய ரோஜாமலர் ஒன்றைக்கையில் எடுத்தவுடன் சிலர் அதனைப் பன்முறை முகர்ந்து பார்ப்பார். முடிவில் அம்மலர் கசங்கிவிடும். சிலர் அம்மலரை முகர்ந்து பார்ப்பதுடன் அமையாமல், அதன் இதழ்களைக் கிள்ளிக் கிள்ளி வாயில் போட்டு மென்று தின்பார். அத்தகையோரை அழகுணர்ச்சி (Aesthetic sense) அற்றவர் என்னலாம். புலவன் ஒருவன் அம்மலரைக் கண்டால் யாது செய்வான்? அவன் அதன் காம்பினைப் பிடிப்பான்; மெல்லத் தூக்கிப் பிடித்து எதிரில் நிறுத்துவான்; அதன் அழகினைச் சுவைப்பான். அவன் அம்மலரின் அழகில் ஈடுபட்டு, 'ஆ! எத்துணை அழகிய மலர்! என்னே இதன் தோற்றம்! என்னே இதன் அமைப்பு! இதன் இதழ்களை இத்துணை அழகுபட அடுக்கியவர் யார்? ஆ ஆ! இதன் இதழ்கள் எவ்வாறு குழிந்துள்ளன! வெண்மையும், செம்மையும் கொண்ட மெல்லிய கோடுகளை இதன்கண் வரைந்த ஓவியன் யானன்? இதன் மணம் என் மனத்தை மயக்குகின்றதே! என்னே! என்னே! என் குழந்தையின் கன்னத்தைப்போல் அழகுடன் இது விளங்குகிறதே!' என்றெல்லாம் நினைப்பான். அவனது கற்பனைக் குதிரை கட்டுக் கடங்காமல் ஓடிக்கொண்டிருக்கும். புலவன் மலரைச் சுவைப்பதுபோலவே நாமும் செய்யுளைச் சுவைக்க வேண்டும். செய்யுளைப் பார்த்தவுடன், அச்செய்யுளுக்குப் பதவுரை, பொழிப்புரை, கருத்துரை முதலியவற்றையும், அதன்கண் அமைந்திருக்கும் இலக்கணக் குறிப்பு, அணிகள் முதலியவற்றையும், அப்பாடலிலிருந்து எத்தகைய வினாவினைத் தேர்வில் கேட்பர் என்பதையும் ஆராய்ந்தால் செய்யுளைச் சுவைக்க முடியாது. செய்யுளின் பொருளை ஓரளவு உணர்ந்தால்தான் செய்யுளை நன்கு சுவைக்க

முடியும் என்பது உண்மையே. ஆனால், அதனை அணு அணுவாகச் சிதைத்து நோக்கினால் அதன் அழகைச் சுவைக்க முடியாது.

செய்யுளுக்கும் உரைநடைக்கும் உள்ள வேறுபாடு

புலவர்கள் தம் உள்ளம் பண்பட்ட நிலையில் பாடல்களைப் பாடினர். அவர்கள் ஏன் தம் உள்ளக் கருத்துக்களைச் செய்யுள் உருவில் வெளிப்படுத்தினர்? உரைநடையில் வெளிப்படுத்தக் கூடாதா? உரைநடையில் வெளிப்படுத்தும் வன்மை அவர்களிடம் அமைந்திருக்கவில்லையோ? அன்றன்று. உரைநடையாகக் கூறும் ஒரு கருத்தினைப் படிப்போரின் மனத்தில் பதிய வைப்பது அரிதாகும். செய்யுளுருவில் அக்கருத்தினை வெளிப்படுத்தினால் அது கற்போர் மனத்தில் நன்கு இடம் பெறும். இசையுடன் இயைப்பதற்குச் செய்யுள் நடையே ஏற்றது. இத்தகைய காரணங்கள்பற்றியே புலவர்கள் தம் கருத்துக்களைச் செய்யுள் உருவில் வெளிப்படுத்தினர் என்னலாம். மேலும் புலவர் ஒருவருடைய உள்ளத்திலிருக்கும் கருத்தானது தட்டுத் தடங்கலின்றிச் செய்யுளுருவில்தான் வெளிப்படும் என்பர் அறிஞர். இயற்கையாக எழுவது செய்யுள். உணர்ச்சியின் உருவமே செய்யுள். எனவே, செய்யுளுக்கும் உரைநடைக்கும் அடிப்படையிலேயே வேறுபாடு உள்ளது என்பதனை நாம் உணரலாம்.

செய்யுள் நலம் பாராட்டற்குரிய வழிகள்

1. முதற்கண் செய்யுளைப் பன்முறை படித்துப் பார்த்தல்—இயன்றால் ஏதேனும் ஓர்-இசையில் அமைத்துப் படித்தல்.

2. புலவனது வரலாற்றை ஓரளவு உணர்தல்.
3. புலவன் செய்யுளைப் பாடிய சூழ்நிலையை உணர்தல்.
4. செய்யுளின் உயிர்நிலைக் கருத்தை உணர்தல்.
5. புலவனது உணர்ச்சியை உணர முயலல்.
6. புலவன் அச்செய்யுளின் வாயிலாக உணர்த்த முற்படும் உண்மையை அறிய முயலல்.
7. சொற்கள் எவ்வாறு நயம்பட அமைக்கப் பட்டுள்ளன என்று ஆராய்ந்து பார்த்தல்.
8. கருத்தினைப் புலவன் எம்முறையில் வெளிப்படுத்தியுள்ளான் என்றும், ஏன் அந்த முறையில் வெளிப்படுத்தியுள்ளான் என்றும் ஆராய்தல்.
9. செய்யுளிற் காணப்படும் கற்பனை நயத்தை உணர்தல்.
10. செய்யுளில் அமைந்திருக்கும் அணியினைக் காணுதல்.

தேர்வில் செய்யுள் நலம் பாராட்டி எழுதுதல்

1. செய்யுளுக்குப் பதவுரையும், பொழிப்புரையும் எழுத வேண்டாம்.
2. செய்யுள் எந்நூலிலிருந்து எடுத்துத் தரப் பெற்றுள்ளது என்று ஒருவாறு ஊகித்தறியுங்கள். செய்யுளின் கதைப் பகுதியிலிருந்தும், செய்யுளில் வரும் பெயர்களிலிருந்தும் அதனை ஒருவாறு உணரலாம்.
3. செய்யுளை 5, 6 முறைகள் ஆழ்ந்து படித்துப் பாருங்கள். அவ்வாறு படித்தால் செய்யுளைப்

பற்றிய பொதுவான கருத்து ஒன்று உங்களுக்குத் தோன்றும்.

4. இயன்றவரையில் செய்யுளின் பொருளை உணர முயலுங்கள். அருஞ்சொற்கட்குப் பொருள் தெரியவில்லையே என்று கலங்க வேண்டாம்; நலம் பாராட்டி எழுதத் தயங்க வேண்டாம். இடம் அறிந்து, பொருத்தம் அறிந்து ஒருவாறு பொருளை ஊகித்துக் கொள்ளுங்கள்.

5. செய்யுளின் உயிர்நிலைக் கருத்தை ஒரு வாறு உணர முயலுங்கள்.

6. பிறகு, செய்யுள் நலத்தைப் பாராட்டி எழுதத் தொடங்குங்கள். அவ்வாறு எழுதுங்கால், ஆசிரியர் செய்யுளின் உயிர்நிலைக் கருத்தை எவ்வாறு வெளிப்படுத்தியுள்ளார் என்பதையும், வெளிப்படுத்தும் முறையையும், சொற்களின் முறை வைப்பில் உள்ள அழகையும், சொற்களில் அமைந்து கிடக்கும் நயத்தையும் குறிப்பிடுங்கள். புலவர் ஏதேனும் அணியையோ, அழகிய தொடையையோ ஆங்கு அமைத்திருந்தால் அதனைக் குறிப்பிட மறவாதீர்கள்.

7. புலவர் அப்பாடலின் வாயிலாக வெளிப்படுத்தும் உண்மையை முடிவில் எழுதுங்கள்.

8. மேற்கண்டவாறு எழுதப்பெற்ற பகுதி, அடித்தல்களுடனும், திருத்தங்களுடனும் இருக்குமேல், அப்படியைத் திருத்தமில்லாப்படியாக (Rough copy) வைத்துக்கொண்டு, திருத்தமானபடி (Fair copy) ஒன்றை எழுதுங்கள். அப்பகுதியின் தலைப்பில் 'திருத்தமான படி' என்றெழுத மறவாதீர்கள்.

காட்டுகள்

காட்டு I

“காமர் கயல்புரளக் காவி முகைநெகிழ்த்
தாமரையின் செந்தேன் தனையவிழப்—பூமடந்தை
தன்னுட்டம் போலுந் தகைமைத்தே சாகராஞ்சூழ்
நன்னுட்டின் முன்னுட்டும் நாடு.”

—நளவெண்பா.

“வெண்பாவிற் புகழேந்தி” என்று புலவர் களால் பாராட்டப்பெற்ற புகழேந்திப் புலவர் நளனுக்குரிய நிதத நாட்டை ஈண்டு வர்ணிக்கின்றார். ஒரு நாட்டில் வாழும் மக்கள் இன்பமுடன் இருந்தால் அந்நாட்டின் அழகை வருணிப்பது எளிது. மக்கள் எப்பொழுது இன்பமுடன் இருப்பர்? நாட்டில் வளப்பம் மிகுந்து, பசியும் பிணியும் இன்றி இருந்தால் மக்கள் இன்பமாக வாழ்வர் என்பதனைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? எனவே, நிததநாட்டில் மக்கள் பசியின்றி வாழ்ந்தனர் என்று சொல்ல விழைந்தார் புலவர் புகழேந்தியார். அதனை நேர் முகமாகக் கூறிவிட்டால் சுவை மிகுதியாக இராது. ஆராய்ந்து பார்ப்போர்க்குக் குறிப்பினால் புலப்படக் கூடியவாறு பாடினால்தான் சுவை இருக்கும். அதனைக் கருத்திற்கொண்ட புகழேந்தியார் நிதத நாட்டின் வளத்தைக் குறிப்பினை புலப்படுத்துகின்றார்.

கடல் சூழ்ந்த இவ்வுலகில் நிதத நாடு எல்லா நாடுகட்கும் முன்னதாகக் கருதப்பட்டது என்கின்றார் புலவர். அவ்வாறு கருதப்பட்டது ஏன்? அந்நாடு பூமிதேவியின் கண்போல் விளங்கியது. பூமியை ஒரு பெண் என்றும், பெண்ணின் முகத்திற்குக் கண் அழகைத் தருவதுபோல, பூமியாகிய பெண்ணின் முகத்திற்கு நிதத நாடு கண்போல் இருந்து அழகு தந்தது என்றும் புலவர் ஈண்டுக் கூறியுள்ளார்.

நிடத நாடு பூமிதேவியின் கண்போல் விளங்கியது. இவ்வமை பொருந்துமாறு புலவர் பாடியுள்ளார். நிடத நாட்டில் மீன்களும், நீல மலர்களும், தாமரை மலர்களும் விளங்கின. மீனும், நீல மலரும், தாமரை மலரும் பெண்ணின் கண்களுக்கு உவமையாகக் கூறப்படுதல் உண்டு. நிடத நாட்டில் மீன்கள் புரளுங் காட்சியும், நீலமலர் பூத்திருக்குங் காட்சியும், தாமரை பூத்து, அதனிடமிருந்து தேன் துளிக் குங் காட்சியும் புலவருடைய மனக்கண்முன் தோன்றின. அவை பூமிதேவியின் கண்களைப்போல் தோன்றுவதாகப் புலவர்க்குக் கற்பனை உண்டாயிற்று. எனவே, பூமிதேவியின் கண்ணைப்போல் விளங்கியது நிடத நாடு என்று புலவர் பாடினார். உவமை எத்துணைப் பொருத்தமாக உள்ளது!

இனி, இப்பாடலை ஆராய்ந்து பார்த்தால் அந்நாட்டின் வளம் நமக்கு நன்கு புலப்படும். புதுநீரில் கயல்கள் புரளும். நீல மலரும், தாமரையும் நீர் மிகுந்த இடத்தில் பூக்கும் தன்மை உடையன. எனவே, மீன்கள் புரளுதல், நீல மலர் பூத்தல், தாமரை பூத்துத் தேன் சொரிதல் ஆகியவை அந்நாடு நீர்வளம் மிக்க நாடு என்பதைக் குறிப்பினால் வெளிப்படுத்தும். நீர்வளம் மிக்க நாட்டில் பயிர்கள் செழித்து வளரும் என்பதையும், அந்நாட்டு மக்கள் பசியின்றி இன்பமாக வாழ்வார் என்பதையும் வெளிப்படையாகக் கூறவும் வேண்டுமோ?

"நாடென்ப நாடா வளத்தன" என்றார் திருவள்ளுவனார். நாடென்பது பல்வகைச் செல்வங்களைத் தன்னகத்தே கொண்டிருக்க வேண்டும். எல்லாச் செல்வங்கட்கும் அடிப்படையானது நீர்வளம் ஆகும். அதுபற்றித்தான் புகழேந்தியார் நிடத நாட்டின் நீர்வளத்தைக் குறிப்பிட்டார். அந்நாட்டின் மக்கள் கவலையற்று வாழ்ந்தனர் என்பதே அவரது

உட்சிடை ஆகும். பாடலை ஆராய்ந்து பார்ப்போர்க்கே இவ்வுண்மை புலப்படும். புகழேந்தியார் எத்துணைச் சுவையும், அழகும் அமைபுமாறு, நிடத நாட்டைச் சிறப்பித்துள்ளார்! இத்தகைய சுவை மிக்க பாடல்களைப் பாடிப் புகழை ஏந்திய காரணத்தினால்தான் அவருக்குப் புகழேந்தியார் என்னும் பெயர் வந்ததுபோலும்!

காட்டு II

“ அருந்தும் மெல்லட(கு) ஆரிட
 அருந்துமென்(று) அழுங்கும்
 விருந்து கண்டபோ(து) என்னுறு
 மேரவென்று விம்மும்
 மருந்தும் உண்டுகொல் யான்கொண்ட
 நோய்க்கென்று மயங்கும்
 இருந்த மாநிலம் செல்லரிடத்
 திடவுமாண்(டு) எழாதாள்.”

— கம்பராமாயணம்.

காப்பிய அழகுகள் யாவும் நன்கு அமையப் பெற்ற நூல் கம்பராமாயணம். கம்பர் தமிழ் நூல்கள் பலவற்றைக் கற்றவர்; தமிழ் நாட்டில் வாழ்ந்தவர்; தமிழ் மக்களோடு பழகியவர்; தமிழ்ப் பண்பாடுகளை நன்கு அறிந்தவர். வடநாட்டுக் கதையை அவர் தமிழிற் பாடினார் என்பது உண்மையே. ஆயின், அவர் சீதையைத் தமிழ் நாட்டுக் கற்புடைப் பெண்ணாக அமைத்துள்ளார். கணவனைப் பிரிந்த கற்புடைத் தமிழ்க் காரிகையின் நிலையைச் சங்கப் புலவர்கள் பாடியுள்ளனர். அவற்றையெல்லாம் நன்கு உணர்ந்த கம்பர் சீதையினிடம் அந்நிலையை அகமத்துள்ளார்.

அசோக வனத்தில் தனித்திருந்த சீதை பல வற்றை எண்ணி வருந்தினாள். காட்டில் இராமன் உண்ணாதற்கேற்ற இலையுணவை அவனுக்கு யார் இடுவார் என்று நினைத்த அளவில் அவளுக்கு ஏக்கம் உண்டாயிற்று. அன்புடை இல்லாள் அண்மையில் அமர்ந்து இனிது ஊட்டினால் கணவன் வயிரூர உண்டான். இராமனும் அத்தகைய பண்புடையவனாக இருந்தான். தான் இல்லாமையால் இராமன் எவ்வாறு இலையுணவை உட்கொள்வான் என்று சீதை நினைத்தமை கற்புடைப் பெண்டிருக்கு இருக்கவேண்டியதொரு பண்பாகும். கம்பர் ஈண்டு ‘மெல்லடகு’ என்றார். கணவனுடைய விருப்பத்தை அறிந்து, சுவையை அறிந்து, மெல்லிய இலைத் தளிர்களைப் பொறுக்கி எடுத்துக் கொடுக்கும் தன்மை அன்புடைய மனைவியினிடம்தான் அமைந்திருக்கும். ‘மெல்லடகு’ என்னும் சொற்றொடர் இராமனிடம் சீதைக்கு அமைந்திருந்த ஆழ்ந்த அன்பினைக் குறிப்பினால் சுட்டிக் காட்டும்.

“ துறந்தார்க்கும் துவ்வா தவர்க்கும் இறந்தார்க்கும் இல்வாழ்வான் என்பான் துணை ”

என்றார் வள்ளுவனார். கணவனும் மனைவியும் கருத்தொருமித்திருந்து விருந்தினரை உபசரிக்க வேண்டும் என்றும், அவ்வாறு உபசரித்தல் இல்வாழ்வார்க்குரிய கடமையாகும் என்றும் தமிழர்கள் கருதினர். விருந்தினர் வந்தால், ஊடல் கொண்டிருந்த மனைவியும் தன் ஊடல் நீங்கப்பெற்று, கணவனுடன் சேர்ந்து, வந்த விருந்தினரை உபசரிக்க வேண்டும் என்று அகப்பொருள் இலக்கணம் கூறுகின்றது. இவற்றை நினைவிற்கொண்ட கம்பர், “ விருந்து கண்டபோது என்னுறுமோ என்று விம்மும் ” என்று அமைத்தார். இல்லறத்தில் ஈடுபட்டிருக்கும் மகளிர்க்கு இன்றியமையாமல் வேண்டிய பண்பினைக் கம்பர் சீதைக்கு ஈண்டு அமைத்துள்ளார்.

சீதைக்குப் பெருந்துன்ப நோய் வந்திருந்தது. இராமன் பிரிவே அத்தகைய நோயைத் தந்திருந்தது. அந்நோய்க்கு மருந்து வேறில்லை. இராமனைச் சேர் தலே அந்நோய் நீங்குதற்கு வழியாகும். இராமன் வருதற்குரிய குறிகள் காணப்பட்டிலவாதலால் சீதை, “மருந்தும் உண்டு கொல்” என்று நினைத்தாள். மருந்து இல்லை என்ற எண்ணம் வந்தவுடன் அவள் மயங்கியமை இயல்பேயாகும்.

சீதை தான் அமர்ந்திருந்த இடத்தை விடுத்துச் சிறிதும் நகர்ந்திலள். அவள் இருந்த இடத்தைச் செல் அரித்தது. ஆயின் அவள் அதனை உணர்ந்திலள்; அதனால் வரும் துன்பத்தை நினைந்திலள். அவளுடைய உயிரும் உணர்வும் இராமனிடம் இருந்தன. எனவே, அவள் செல் அரித்ததை அறியாமல், அவ்விடத்தை விடுத்து அகலாமல் இருந்தாள்.

சீதைக்கு இராமனிடம் அமைந்திருந்த ஆழ்ந்த அன்பு, அவனிடம் இருந்த இல்லறப் பண்பு, அவளது ஒருமைப்பாடு முதலியவற்றைக் கம்பர் ஈண்டுச் சுவைபட அமைத்துள்ளார். கணவனைப் பிரிந்த கற்புடைக் காரிகையாரின் நிலைக்குச் சீதையை ஓர் எடுத்துக்காட்டாகக் கம்பர் அமைத்துள்ளார் என்று கூறுதல் பொருந்தும்.

காட்டு III

“உடைப்பெருஞ் செல்வர் மனைப்பு கு மளவும்
இடைக்குல மடந்தைக்(கு) அடைக்கலம் தந்தேன்
மங்கல மடந்தையை நன்னீ ராட்டிச்
செங்கயல் நெடுங்கண் அஞ்சனம் தீட்டித்
தேமென் கூந்தற் சின்மலர் பெய்து
தூமடி உடஇத் தொல்லோர் சிறப்பின்
ஆயமும் காவலும் ஆயிழை தனக்குத்
தாயும் நீயே யாகித் தாங்கு.”

— சிலப்பதிகாரம்.

தமிழ் மொழியிற் பெருங்காப்பியத்திற்கு வழி காட்டிய பெருமை இளங்கோவழகட்கு உரியது. அவருடைய செய்யுள் அடிகள் சொற் சுவையும், பொருட் சுவையும் கொண்டு விளங்கும் என்று சொல்லவும் வேண்டுமோ?

கோவலனுக்கும் கண்ணகிக்கும் வழித்துணையாக வந்தார் கவுந்தியடிகள். அகப்பற்றையும் புறப்பற்றையும் அறவே துறந்த அவ்வடிகள் தம்மை அண்டிய கண்ணகியைக் காவலான ஓர் இடத்தில் இருத்த எண்ணினார். கண்ணகியை யாரிடம் அடைக்கலமாக அளிக்கலாம் என்ற நினைவு அவருக்கு வந்தது. அந்நிலையில் மாதரி என்னும் இடைக்குலமகள் ஆங்கு வந்தாள். பசுக்களைப் போற்றியும், பசுவின் பயனைப் பிறர்க்கு அளித்தும் வாழ்க்கையை நடத்துகின்ற கோவலர் வாழ்க்கையின் தூய்மை க்வுந்தியடிகளின் நினைவுக்கு வந்தது. எனவே, கவுந்தியடிகள் கற்புடைக் காரிகையாகிய கண்ணகியை மாதரியினிடம் அடைக்கலமாக அளிப்பதில் தீங்கில்லை என்று முடிவு செய்தார்.

அவ்வாறு அடைக்கலமாகத் தருங்கால் கவுந்தியடிகள், 'மாதரியே! மங்கல மடந்தையாகிய கண்ணகியை நான் உன்னிடம் அடைக்கலமாக அளித்தேன். நீ அவளை நன்னீராட்டு; அவளுடைய கண்களில் மை தீட்டு; கூந்தலில் மலர் சூட்டு; அவளுக்குத் தூய ஆடையை உடுத்து; அவளுக்குத் தோழி மாராகவும், செவிலித் தாயாகவும், நற்றூயாகவும் இருந்து தாங்கு' என்று கூறினார். இவ்வாறு கவுந்தியடிகள் கூறுவதாகக் கூறும் இளங்கோவடிகள் கண்ணகியினுடைய ஏற்றம், தோற்றம், அழகு, மென்மை, மடம், இளமை, பெண்மை ஆகியவற்றை நன்கு வெளிப்படுத்தியுள்ளார். கண்ணகியை அடிகள் ஈண்டு 'மங்கல மடந்தை' என்கின்றார். 'மங்க

லம்' என்னுஞ்சொல் அழகிய தோற்றத்தைக் குறிக்கும். 'நன்னீராட்டி,' 'அஞ்சனம் தீட்டி,' 'மலர் பெய்து,' 'மடி உடஇ' என்பன எவற்றைக் குறிக்கின்றன? அவை, கண்ணகி தானாகவே நீராடற்கும், அஞ்சனம் தீட்டிக்கொள்ளுதற்கும், மலரைச் சூட்டிக்கொள்ளுதற்கும், ஆடையை உடுத்திக் கொள்ளுதற்கும் அறிய மாட்டாள் என்பதையும், அவள் அத்துணை இளமையும், மடமையும் வாய்ந்தவள் என்பதையும், செல்வச் செழுமையில் அவள் வாழ்ந்தவள் என்பதையும் விளக்குகின்றன.

கண்கள் அழகுற அமையப்பெற்றவள் கண்ணகி. அக்காரணம்பற்றியே அவட்கு அப்பெயர் அமைந்ததோ என்றும் கருத இடமுண்டு. அக்கருத்தினைச் 'செங்குயல் நெடுங்கண்' என்னும் சொற்றொடர்கள் வலியுறுத்துகின்றன. செல்வாரி பரந்து, மீன்போல் பிறழும் தன்மை கொண்டு, நீண்டு விளங்குதல் அழகிய கண்ணுக்கு இலக்கணமாகும். அத்தகைய அழகிய கண்ணினை உடையவள் கண்ணகி என்பதை இளங்கோவடிகள் ஈண்டுக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

பெண்டிர்க்கு அழகு தருவனவற்றுள் கூந்தலும் ஒன்று. கண்ணகியின் கூந்தல் இனிமையும், மென்மையும் வாய்ந்திருந்தது. அவளும் மெல்லிய இயல்பினை உடையவளாக இருந்தாள். அவளுடைய கூந்தலில் பன்மலர்களைச் சூட்டினால், அவற்றின் சுமையைத் தாங்கமாட்டாமல் அவள் துன்புறுவாள். அது பற்றியே அடிகள் ஈண்டு, "தேமென் கூந்தல் சின்மலர் பெய்து" என்றார்.

கண்ணகிக்குத் தோழியர்போலவும், செவிலித் தாய்போலவும், நற்றூய்போலவும் இருந்து தாங்குமாறு கவுந்தியடிகள் மாதரியினிடம் கூறினார். கண்

ணகி தன் காதலனுடன் கல்லிலும் முள்ளிலும், கால்கள் கடுக்கக் கடுகி நடந்து வந்தாள் என்பது உண்மை. கற்பின் திட்பம் இருந்தமையாலேயே அவளால் அவ்வாறு வர முடிந்தது. எனினும், அவள் இளமை மாறாதவளாதலால் தோழியருடன் விளையாட விரும்புவாள்; தாய்மாரின் அன்புரைகளை விரும்புவாள். இவற்றைக் கருத்தில் இருத்தியே இளங்கோவடிகள் "ஆயமும் காவலும் ஆயிழை தனக்குத் தாயும் நீயே யாகித் தாங்கு" என்று கவுந்தியடிகள் கூறியதாகப் பாடினார்.

பெண்மையின் பண்புகளை நுட்பமாக உணர்ந்த இளங்கோவடிகள், அப்பண்புகளையெல்லாம் கண்ணகியினிடம் நன்கு அமைத்துள்ளார் என்னும் உண்மையை இவ்வடிகளிலிருந்து நாம் நன்கு உணரலாம்.

பயிற்சிகள் — நூன்காம் படிவம்

1. மக்களின் பெருமை

“பொன்னுடைய ரேனும் புகழுடைய ரேனும்(று)
என்னுடைய ரேனும் உடையரோ?—இன்னடிசில்
புக்களையும் தாமரைக்கைப் பூநாறுஞ் செய்யவாய்
மக்களையிங்(கு) இல்லா தவர்.”

“சொன்ன கலையின் துறையனைத்தும் தோய்ந்தாலும்
என்ன பயனுடைத்தாம் இன் முகத்து—முன்னங்
குறுகுதலைக் கிண்கிணிக்கால் கோமக்கள் பால்வாய்ச்
சிறுகுதலை கேளாச் செவி.”

— நளவெண்பா.

2. வறுமையின் கொடுமை

“பல்லெலாம் தெரியக் காட்டிப்
பருவரல் முகத்தில் கூட்டிச்
சொல்லெலாம் சொல்லி நாட்டித்
துணைக்கரம் விரித்து நீட்டி
மல்லெலாம் அகல ஓட்டி
மானம்என் பதனை விட்டி
இல்லெலாம் இரத்தல் அந்தோ
இழிவிழிவு எந்த ஞான்றும்.”

“இருநிலத்(து) யாவர் கண்ணும்
ஏற்பதை இகழ்ச்சி என்ன
ஒருவிய உளத்தான் காட்டில்
உதிர்ந்துகொள் வாரும் இன்றி
அருகிய நீவா ரம்புல்
தானியம் ஆராய்ந்(து) ஆராய்ந்(து)
உருவஞண் நகத்தால் கிள்ளி
எடுத்துடன் சேரக் கொண்டு.”

— குசேலோபாக்கியானம்.

3. குறவர் இயல்பு

"கொழுங்கொடியின் விழுந்தவள்ளிக் கிழங்குகல்லி
 [எடுப்போம்
 குறிஞ்சிமலர் தெரிந்துமுல்லைக் கொடியில்வைத்துத்
 [தொடுப்போம்
 பழம்பிழிந்த கொழுஞ்சாரும் தேறலும்வாய்
 [மடுப்போம்
 பசுந்தழையும் மரவுரியும் இசைந்திடவே
 [உடுப்போம்
 செழுந்தினையும் நறுந்தேனும் விருந்தருந்தக்
 [கொடுப்போம்
 சினவேங்கைப் புலித்தோலின் பாயலிற்கண்
 [படுப்போம்
 எழுந்துகயற் கணிகாலில் விழுந்துவினை கெடுப்போம்
 எங்கள் குறக் குடிக்கடுத்த இயல்பிதுகாண்
 [அம்மே."

— மதுரை மீனாட்சியம்மை குறம்

4. கடவுள் வாழ்த்து

"கோடையிலே இளைப்பாற்றிக் கொள்ளும்வகை
 [கிடைத்த
 குளிர்ந்தருவே ! தருநிழலே ! நிழல்கனிந்த கனியே !
 ஓடையிலே ஊறுகின்ற திஞ்சுவைத்தண்ணீரே !
 உகந்ததண்ணீர் இடைமலர்ந்த சுகந்தமண மலரே ;
 மேடையிலே வீசுகின்ற மெல்லியபூங் காற்றே !
 மென்காற்றில் விளைசுகமே ! சுகத்திலுறும் பயனே !
 ஆடையிலே எனைமணந்த மணவாளா பொதுவில்
 ஆடுகின்ற அரசே ! என் அலங்கல் அணிந்தருளே."

— திருவருட்பா.

5. சந்திரமதி புலம்பல்

"பனியால் நனைந்து வெயிலால் உலர்ந்து
 பசியால் அலைந்தும் உலவா
 அனியாய வெங்கண் அரவால் இறந்த
 அதிபாவம் என்கொல் அறியேன்

தனியே கிடந்து விடநோய் செறிந்து
தரைமீ துருண்ட மகனே
இனியாரை நம்பி உயிர்வாழ்வம் என் தன்
இறையோனும் யானும் அவமே.”

“செங்கோல் அறத்தின் முறையே செலுத்தும்
திறலோன் எவர்க்கும் உரவோன்
வெங்கோப யானை விறல்மன்னன் நம்மை
விடுவிக்க எண்ணி வருநாள்
பங்கேரு கத்து மலர்போல் விளங்கு
மதனா மகிழ்ந்த பரிவால்
எங்கேஎன் ஆசை மகனென்(று) உரைக்கில்
எதிரேது சொல்வேன் மகனே.”

— அரிச்சந்திர புராணம்.

6. மெய்ப்பொருள் நாயனார்

“ திருமகள் என்ன நின்ற
தேவியார் தம்மை நோக்கிப்
புரிவுடன் விரைய அந்தப்
புரத்திடைப் போக ஏவித்
தருதவ வேடத் தானைத்
தவிசின்மேல் இருத்தித் தாமும்
இருநிலத்(து) இருந்து போற்றி
இனியருள் செய்யும் என்றார்.”

“கைத்தலத் திருந்த வஞ்சக்
கவளிகை மடிமேல் வைத்துப்
புத்தகம் அவிழ்ப்பான் போன்று
புரிந்தவர் வணங்கும் போதில்
பத்திரம் வாங்கித் தான்முன்
நினைந்தஅப் பரிசே செய்ய

மெய்த்தவ வேட மேமெய்ப்
பொருளெனத் தொழுது வென்றார்.”

— பெரிய புராணம்.

7. சீதையைக்கண்டமையை அனுமன் தொகுத்துக் கூறுதல்

"கண்டனென் கற்பினுக்கு அணியைக் கண்களால்
தென்திரை அலைகடல் இலங்கைத் தென்னகர்
அண்டர்நாயக இனித் துறத்தி ஐயமும்
பண்டுள துயரும்என்(று) அனுமன் பன்னுவான்."

— கம்பராமாயணம்.

8. கண்ணகியை மாதரியினிடம் அடைக்கலப் படுத்தக் கவுந்தியடிகள் நினைத்தல்

"ஆயர் முதுமகள் மாதரி என்போள்
காவுந்தி ஐயையைக் கண்டடி தொழிலும்
ஆகாத்(து) ஒம்பி ஆப்பயன் அளிக்கும்
கோவலர் வாழ்க்கையோர் கொடும்பா(டு) இல்லை
தீதிலள் முதுமகள் செவ்வியள் அளியள்
மாதரி தன்னுடன் மடந்தையை இருந்துதற்கு
ஓ்தம் இன்றென எண்ணினள்."

— சிலப்பதிகாரம்.

9. ஈயாச் செல்வனும் புலவரும்

"வாரும்நீர் யாரென்ன வித்துவான் என்னவும்
மதிமோசம் வந்த தென்றே
வாய்குழறி மெய்யெலாம் மிகநடுக் குற்றுநீர்
வந்தகாரியமே(து) எனச்
சீருலா வியகாம தேனுவே ! தாருவே !
சின்தா மணிக்கு நிகரே !
செப்புவசனத்தரிச் சந்த்ரனே ! என்னலும்
சினந்திரு கணுஞ்சிவந்தே
ஆரைநீர் மாடுகல் மரமென்று சொன்னதும்
அலால்அரிச் சந்த்ரனென்றே
அடாதசொற் சொன்னையேயார்க்கடிமை ஆகினேன்
ஆர்கையில் பெண்டுவிற்றேன்
தீருமோ இந்தவசை என்றுரைசெய் வெகுக்கொடிய
தீயரைப் பாடி நொந்தேன்
திருமன்றுள் நடுநின்று நடமொன்று புரிகின்ற
தென்தில்லை நடராசனே !"

— தனிப்பாடல்.

10. குகனின் சீற்றம்

“கட்டிய சரிகையன் கடித்த வாயினன்
வெட்டிய மொழியினன் விழிக்குந் தியினன்
கொட்டிய துடியினன் குறிக்குங் கொம்பினன்
கிடீய(து) அமரெனக் கிளரும் தோளிணன்.”

“எலியெலாம் இப்படை அரவம் யானென
ஓலியுலாம் சேனையை உவந்து கூவினான்
வலியுலாம் உலகினில் வாழும் வள்ளுகிர்ப்
புலியெலாம் ஒருவழிப் புகுந்த போலவே.”

— கம்பராமாயணம்.

11. திலகவதியாரும் நாவுக்கரசரும்

“திருவாளன் திருநீறு திலகவதி யாரளிப்பப்
பெருவாழ்வு வந்ததெனப் பெருந்தகையார் பணிந்தேற்று
உருவார அணிந்திமக்கு உற்றவீடத் துய்யுநெறி ஆங்கு
தருவாராய்த் தம்முன்பு வந்தார்பின் தாம்வந்தார்.”

“நிறணிந்தார் அகத்திருளும் நிறைகங்குற் புறத்திருளும்
மாறவரும் திருப்பள்ளி யெழுச்சியினின் மாதவஞ்செய்
சீறடியார் திருவலகும் திருமெழுக்கும் தோண்டியுந்
[கொண்(டு)

ஆறணிந்தார் கோயிலினுள் அடைந்தவரைக் கொடு

[புக்கார்.”

— பெரிய புராணம்.

12. பாண்டியனுக்கு எதிரில் கண்ணகி

“பொற்றொழில் சிலம்பொன்று ஏந்திய கையள்
கணவனை இழந்தாள் கடையகத் தாளே
கணவனை இழந்தாள் கடையகத் தாளே, என
வருக மற்றவள் தருக ஈங்கென
வாயில் வந்து கோயில் காட்டக்
கோயில் மன்னனைக் குறுகினள் சென்றுழி
நீர்வார் கண்ணை எம்முன் வந்தோய்
யாரை யோநீ மடக்கொடி யோய்.”

— சிலப்பதிகாரம்.

13. விசுவாமித்திரனும் அரிச்சந்திரனும்

"புலைய னும்விரும் பாதஇப் புன்புலால் யாக்கை
நிலையெ மைருண்(டு) உயிரினும் நெடிதுறச் சிறந்தே
தலைமை சேர்தரு சத்தியம் பிறழ்வது தரியேம்
கலையு ணர்ந்தநீ எமக்கிது கழறுவ(து) அழகோ."

"பதியி ழந்தனம் பாலனை இழந்தனம் படைத்த
நிதியி ழந்தனம் இனிநமக்(கு) உளதென நினைக்கும்
கதியி ழக்கினும் கட்டுரை இழக்கிலேம் என்றார்
மதியி ழந்துதன் வாயிழந்(து) அருந்தவன் மறைந்தான்."

— அரிச்சந்திர புராணம்.

14. போர்

"எடும்எடும் எடுமென எடுத்ததோர்
இகலொலி கடலொலி இகக்கவே
விடுவிடு விடுபரி கரிக்குழாம்
விடும்விடும் எனுமொலி மிகைக்கவே."

"எறிகட லொடுகடல் கிடைத்தபோல்
இருபடை களுமெதிர் கிடைக்கவே
மறிதிரை யொடுதிரை மலைத்தபோல்
வருபரி யொடுபரி மலைக்கவே."

— கலிங்கத்துப்பரணி.

15. பரண்டியனும், கோப்பெருந் தேவியும் வீழ்தல்

"தாழ்ந்த குடையன் தளர்ந்தசெங் கோலன்
பொன்செய் கொல்லன் தன்சொற் கேட்ட
யானே அரசன் யானே கள்வன்
மன்பதை காக்கும் தென்புலங் காவல்
என்முதற் பிழைத்தது கெடுகஎன் ஆயுள்ளன்
மன்னவன் மயங்கிவீழ்ந் தனனே தென்னவன்
கோப்பெருந் தேவி குலைந்தனள் நடுங்கிக்
கணவனை இழந்தோர்க்குக் காட்டுவ(து) இல்லென்று
இணையடி தொழுதுவீழ்ந் தனனே மடமொழி."

— சிலப்பதிகாரம்.

16. பாரியைப் புகழ்தல்

“ பாரி பாரி யென்றுபல வேத்தி
ஒருவற் புகழ்வர் செந்நாப் புலவர்
பாரி ஒருவனு மல்லன்
மாரியும் உண்டண்(டு) உலகுபுரப் பதுவே.”

— புறநானூறு.

17. மணுநீதிச் சோழன்

“ வளவநின் புதல்வன் ஆங்கோர்
மணினெடுந் தேர்மேல் ஏறி
அளவில்தேர்த் தானை சூழ
அரசலாந் தெருவிற் போங்கால்
இனையஆள் கன்று தேர்க்கால்
இடைப்புசூந் திறந்த தாகத்
தளர்வுறும் இத்தாய் வந்து
இனையத்தித் தன்மை யென்றான் ”

“ அவ்வுரை கேட்ட வேந்தன்
ஆவுறு துயரம் எய்தி
வெவ்விடந் தலைக்கொண் டாற்போல்
வேதனை யகத்து மிக்கிங்(கு)
இவ்வினை வினைந்த வாறென்(று)
இடருறும் இரங்கும் ஏங்கும்
செவ்விதென் செங்கோல் என்னும்
தெருமரும் தெளியும் தேரான்.”

— பெரிய புராணம்.

18. பொதியமலைச் சிறப்பு

“ திங்கள்முடி சூடுமலை தென்றல்வினை யாடுமலை
தங்குபுயல் சூழுமலை தமிழ்முனிவன் வாழுமலை
அங்கயற்கண் அம்மைதிரு வருள்சுரந்து பொழிவதெனப்
பொங்கருவி தூங்குமலை பொதியமலை யென்மலையே.”

“ கன்ன மதம்பெய்(து) உறங்குகொலைக்
களிறு கிடந்து பிளிறுமலை
தென்னந் தமிழும் பசங்குழவித்
தென்றற் கொழுந்தும் தினைக்குமலை

அன்னம் பயிலும் பொழிற்கூடல்
அறலங் கூந்தற் பிடியாண்ட
பொன்னங் குடுமித் தடஞ்சாரல்
பொதிய மலையென் மலையம்மே."

— மதுரை மீனாட்சியம்மை குறம்.

19. மணமக்கள் வாழ்த்து

"அரனவ னிடத்திலே ஐங்கரன் வந்துதான்
ஐயவென் செவியை மிகவும்
அறுமுகன் கிள்ளினான் என்றே சிணுங்கிடவும்
அத்தன்வே லவணைநோக்கி
விரைவுடன் வினவவே அண்ணன் என் சென்னியில்
விளங்குகண் எண்ணி னனென
வெம்பிடும் பிள்ளையைப் பார்த்துநீ அப்படி
விகடமேன் செய்தாயென
மருவுமென் கைநீள முழுமளந் தான் என்ன
மயிலவன் நகைத்து நிற்க
மலையரையன் உதவவரும் உமையவளை நோக்கினிள்
மைந்தரைப் பாராயெனக்
கருதரிய கடலாடை உலகுபல அண்டங்
கருப்பமாய்ப் பெற்ற கன்னி
கணபதியை அருகழைத்(து) அகமகிழ்வு
களிப்புடன் உமைக்காக்கவே." [கொண்டனள்
— தனிப்பாடல்.

20. படிக்காசுப் புலவருடைய பாடலின் நயம்

"மட்டாரும் தென்களந்தைப் படிக்காசன்
உரைத்ததமிழ் வரைந்த ஏட்டைப்
பட்டாலே சூழ்ந்தாலும் மூவுலகும்
பரிமளிக்கும் பரிந்த ஏட்டைத்
தொட்டாலும் கைம்மணக்கும் சொன்னாலும்
வாய்மணக்கும் துய்ய சேற்றில்
நட்டாலும் தமிழ்ப்பயிராய் விளைந்திடுமே
பாட்டினிட நளினந் தானே."

— தனிப்பாடல்.

21. கண்ணப்பரின் பக்திப் பெருக்கு

“இதற்கினி யென்கண் அம்பால்
இடந்தப்பின் எந்தை யார்கண்
அதற்கிது மருந்தாய்ப் புண்ணீர்
நிற்கவும் அடுக்கும் என்று
மதர்த்தெழும் உள்ளத் தோடு
மகிழ்ந்துமுன் இருந்து தங்கண்
முதற்சரம் அடுத்து வாங்கி
முதல்வர்தங் கண்ணில் அப்ப.”

“நின்றசெங் குருதி கண்டார்
நிலத்தினின் றேறப் பாய்ந்தார்
குன்றென வளர்ந்த தோள்கள்
கொட்டினார் கூத்தும் ஆடி
நன்றுநான் செய்த இந்த
மதியென நகையும் தோன்ற
ஒன்றிய கவிப்பி னாலே
உன்மத்தர் போல மிக்கார்.”

— பெரிய டிராணம்.

22. பாரியின் வள்ளன்மையைக் கபிலர்

கூறுதல்

“கடந்தடு தானை மூவிருங் கூடி
உடன்றனி ராயினும் பறம்புகொளற் கரிதே
முந்நூ றூர்த்தே தண்பறம்பு நன்னூடு
முந்நூ றூரும் பரிசிலர் பெற்றனர்
யாமும் பாரியும் உளமே
குன்றும் உண்டுநீர் பாடினிர் செலினே.”

— புறநானூறு.

23. கண்ணகி அரற்றல்

“பெண்டிரும் உண்டுகொல் பெண்டிரும் உண்டுகொல்
கொண்ட கொழுநர் உறுகுறை தாங்குறா உம்
பெண்டிரும் உண்டுகொல் பெண்டிரும் உண்டுகொல்
சான்றோரும் உண்டுகொல் சான்றோரும் உண்டுகொல்
சுன்ற குழவி எடுத்து வளர்க்குறா உம்

சான்றோரும் உண்டுகொல் சான்றோரும் உண்டுகொல்
தெய்வமும் உண்டுகொல் தெய்வமும் உண்டுகொல்
வைவாளில் தப்பிய மன்னவன் கூடலில்
தெய்வமும் உண்டுகொல் தெய்வமும் உண்டுகொல்."

— சிலப்பதிகாரம்.

24. பொதியக் காட்சி

"சிங்கமும் வெங்களிற்றுமுடன் விளையாடும் ஒருபால்
சினப்புலியும் மடப்பிணையும் திளைத்திடுமங் கொரு
வெங்கரடி மரையினொடும் விளையாடும் ஒருபால் [பால்
விடஅரவும் மடமயிலும் விருந்தயரும் ஒருபால்
அங்கணமர் நிலங்கவிக்கும் வெண்கவிகை நிழற்கீழ்
அம்பொன்முடி சூடுமெங்கள் அபிடேக வல்லி
செங்கமலப் பதம்பரவும் சும்பமுனி பயிலும்
தென்பொதிய மலைகாண்மற்(று)எங்கள்மலை யம்மே."

— மதுரை மீனாட்சியம்மை குறம்.

25. சிலப்பதிகாரம் உணர்த்தும் உண்மைகள்

"அரைசியல் பிழைத்தோர்க்கு(கு) அறங்கூற் ருவதூஉம்
உரைசால் பத்தினிக்(கு) உயர்ந்தோர் ஏத்தலும்
ஊழ்வினை உருத்துவந்து ஊட்டும் என்பதூஉம்
சூழ்வினைச் சிலம்பு காரண மாகச்
சிலப்பதிகாரம் என்னும் பெயரால்
நாட்டுதும் யாமோர் பாட்டுடைச் செய்யுளென
முடிகெழு வேந்தர் மூவர்க்கும் உரியது
அடிகள் நீரே யருளுக என்றற்கு."

— சிலப்பதிகாரப் பதிகம்.

பயிற்சிகள் — ஐந்தாம் படிவம்

1. மருதநிலச் சிறப்பு

“ தண்டலை மயில்கள் ஆடத்
தாமரை விளக்கந் தாங்கக்
கொண்டல்கள் முழுவின் ஏங்கக்
குவளைகண் விழித்து நோக்கத்
தெண்டிரை எழினி காட்டத்
தேம்பிழி மகர யாழின்
வண்டுகள் இனிது பாட
மருதம்வீற் றிருக்கு மாதோ.”

— கம்பராமாயணம்.

2. குறிச்சியின் காட்சி

“ புல்வாயின் பார்வையைவெம் புலிப்பார்வை இணங்கும்
புதுத்தினைகல் லுரற்பாறை முன்றில்தொறும் உணங்கும்
கல்விடரில் வரிவேங்கை கடமாநோடு உறங்கும்
கருமலையில் வெள்ளருவி கறங்கிவழிந்து இறங்கும்
சில்வலையும் பல்வாரும் முன்னிறப்பில் தூங்கும்
சிறுதுடியும் பெருமுரசும் திசைதொறும்நின்றி ஏங்கும்.
கொல்லையின்மான் பிணையுமிளம் பிடியும்விளை யாடும்
குறிச்சியெங்கள் குறச்சாதி குடியிருப்ப தம்மே.”

— மதுரை மீனாட்சியம்மை குறம்.

3. குழலிசையின்பம்

“வள்ளலார் வாசிக்கு மணித்துளைவாய் வேயங்குழலின்
உள்ளுறையஞ் செழுத்தாக ஒழுகியெழு மதுரவொலி
வெள்ளநிறைந் தெவ்வுயிர்க்கு மேலமரர் தருவினைதேன்
தெள்ளமுதி னுடன்கலந்து செவிவார்ப்ப தெனத்தேக்க.”
“நலிவாரும் மெலிவாரும் உணர்வொன்று நயத்தலினால்

மலிவாய்வெள் ளெயிற்(று) அரவம் மயில்மீது மருண்டு
[விழும்
சலியாத நிலைஅரியும் தடங்கரியும் உடன்சாரும்
புலிவாயின் மருங்கணையும் புல்வாய புல்வாயும்."

— பெரிய புராணம்.

4. தமிழ் மொழியின் தெய்வத் தன்மை

"கண்ணு தற்பெருங் கடவுளும் கழகமோ(டு) அமர்ந்து
பண்ணு றத்தெரிந்(து) ஆய்ந்தஇப் பசுந்தமிழ் ஏனை
மண்ணி டைச்சில இலக்கண வரம்பிலா மொழிபோல்
எண்ணி டைப்படக் கிடந்ததா எண்ணவும் படுமோ."

"தொண்டர் நாதனைத் தூதிடை விடுத்ததும் முதலை
உண்ட பாலனை அழைத்ததும் எலும்புபெண் உருவாக்
கண்ட தும்மறைக் கதவினைத் திறந்ததும் கன்னித்
தண்ட மிழ்ச்சொலோ மறுபுலச் சொற்களோ சாற்றிர்."

— பரஞ்சோதி திருவிளையாடற் புராணம்.

5. போர்க்களக் காட்சி

"விருந்தினரும் வறியவரும் நெருங்கி யுண்ண
மேன்மேலும் முகமலரும் மேலோர் போலப்
பருந்தினமும் கமுகினமும் தாமே யுண்ணப்
பதுமமுகம் மலர்ந்தாரைப் பார்மின் பார்மின்."

"சாமளவும் பிறர்க்குதவா தவரை நச்சிச்
சாருநர்போல் வீரர்உடல் தரிக்கும் ஆவி
போமளவும் அவரருகே யிருந்து விட்டுப்
போகாத நரிக்குலத்தின் புணர்ச்சி காண்மின்."

— கலிங்கத்துப்பராணி.

6. கண்ணகியின் கற்பு

"என்னொடு போந்த இளங்கொடி நங்கைதன்
வண்ணச் சேறடி மண்மகள் அறிந்திலள்

கடுங்கதிர் வெம்மையிற் காதலன் தனக்கு
நடுங்குதுயர் எய்தி நாப்புலர வாடித்
தந்துயர் காணுத் தகைசால் பூங்கொடி
இந்துணை மகளிர்க்கு(கு) இன்றி யமையாக்
கற்புக் கடம்பூண்ட இத்தெய்வ மல்லது
பொற்புடைத் தெய்வம் யாங்கண் டிலமால்..”

— சிலப்பதிகாரம்

7. மக்கட் செல்வத்தின் பெருமை

“படைப்புப்பல படைத்துப் பலரோ டுண்ணும்
உடைப்பெருஞ் செல்வ ராயினும் இடைப்படக்
குறுகுறு நடந்து சிறுகை நீட்டி
இட்டுந் தொட்டுங் கவ்வியும் துழந்தும்
நெய்யுடை அடிசில் மெய்ப்பட விதிர்ந்தும்
மயக்குறு மக்களை இல்லோர்க்குப்
பயக்குறை யில்லைத் தாம்வாழு நாளே..”

— புறநானூறு

8. கணையாழிகண்ட சீதையின் நிலை

“இழந்தமணி புற்றர(வு) எதிர்ந்ததென லானாள்
பழந்தனம் இழந்தன படைத்தவரை ஒத்தாள்
குழந்தையை உயிர்த்தமல டிக்குவமை கொண்டாள்
உழந்துவிழிபெற்றதொர் உயிர்ப்பொறையும் ஒத்தாள்..”

“இருந்துபசி யால்இடார் உழந்தவர்கள் எய்தும்
அருந்தும்அமு(து) ஆகிய(து) அறத்தவரை அண்மும்
விருந்தும்என லாகியது வியுமுயிர் மீளும்
மருந்தும்என லாகியது வாழிமணி யாழி..”

— கம்பராமாயணம்

9. அருச்சுனனின் வஞ்சினம்

"இன்றமரில் வாளபிமன் இன்னுயிர் இழக்கக்
கொன்றவனை நானையுயிர் கோறல்புரி யேனேல்
மன்றில் ஒரு சார்புற வழக்கினை உரைக்கும்
புன்தொழிலர் விழ்நாகு புக்குழலு வேனே."

"மோதமரின் என்மகன் முடித்தலை துணித்த
பாதகனை நானெதிர் படப்பொருதி லேனேல்
தாதையுட னேமொழி தகாதன பிதற்றும்
பேதைமகன் எய்துநெறி பெற்றுடைய னாவேன்."

— வில்லி பாரதம்.

10. கண்ணகி சிலம்பினை உடைத்தல்

"கள்வனைக் கோறல் கடுங்கோல் அன்று
வெள்வேற் கொற்றம் காண் என ஒள்விறை
நல்திறம் படராக் கொற்கை வேந்தே
என்கால் பொற்சிலம்பு மணியுடை அரியே, எனத்
தேமொழி உரைத்தது செவ்வை நன்மொழி
யாமுடைச் சிலம்பு முத்துடை அரியே
தருகெனத் தந்து தான்முன் வைப்பக்
கண்ணகி அணிமணிக் காற்சிலம்பு உடைப்ப
மன்னவன் வாய்முதல் தெறித்தது மணியே."

— சிலப்பதிகாரம்.

11. பெருஞ்சித்திரனின் பெருமிதம்

"இரவலர் புரவலை நீயும் அல்லை
புரவலர் இரவலர்க் கில்லையு மல்லர்
இரவலர் உண்மையுங் காணினி இரவலர்க்(கு)
ஈவோர் உண்மையுங் காணினி நின்னூர்க்
கடிமரம் வருந்தத் தந்தியாம் பிணித்த
நெடுநல் யானையெய்ம் பரிசில்
கடுமான் தோன்றல் செல்வல் யானே."

— புறநானூறு.

12. தசரதன் சோகம்

“ எண்ணிலா அருந்தவத்தோன் இயம்பியசொல்
மருமத்தின் எறிவேல் பாய்ந்த
புண்ணிலாம் பெரும்புழையில் கனல்நுழைந்தால்
எனச்செவியிற் புகுதலோடும்
உண்ணிலா வியதுயரம் பிடித்துந்த
ஆருயிர்நின்று ஊசலாடக்
கண்ணிலான் பெற்றிழந்தான் எனவுழந்தான்
கருந்துயரம் காலவேலான்.”

— கம்பராமாயணம்.

13. கண்ணகி வாயிற்காவலனிடம் கூறுதல்

“ அரிமான் ஏந்திய அமளிமிசை இருந்தனன்
திருவீழ் மார்பின் தென்னவர் கோவே ; இப்பால்,
வாயிலோயே வாயிலோயே
அறிவுஅறை போகிய பொறியறு நெஞ்சத்து
இறைமுறை பிழைத்தோன் வாயிலோயே
இணையரிச் சிலம்பொன்று ஏந்திய கையள்
கணவனை இழந்தாள் கடையகத் தாளென்று
அறிவிப்பாயே அறிவிப்பாயே.”

— சிலப்பதிகாரம்.

14. இராமனது பிரிவால் அ.:றிணைப் பொருள்களும் வருந்தியமை

“ சிள்ளையொடு பூவை யமுத கிளர்மாடத்(து)
உள்ளுறையும் பூசை யமுத உணர்வறியா
பிள்ளை யமுத பெரியோரை என் சொல்ல
வள்ளல் வனம்புகுவான் என்றுரைத்த மாற்றத்தால்.”

“ ஆவும் அமுதஅதன் கன்றமுத அன்றலர்ந்த
புவும் அமுதபுனல் புள்ளமுத கள்ளொழுகும்

காவும் அழுத களிறழுத கால்வயப்போர்
மாவும் அழுதன அம் மன்னவனை மானவே. "

— கம்பராமாயணம்.

15. கண்ணகி தான் பிறந்த ஊரின் சிறப்பை உரைத்தல்

"தேரா மன்னு செப்பு வ துடையேன்
என்று சிறப்பின் இமையவர் வியப்பப்
புள்ளுறு புன்கண் தீர்த்தோன் அன்றியும்
வாயிற் கடைமணி நடுநா நடுங்க
ஆனின் கடைமணி உகுநீர் நெஞ்சுசுடத் தான்தன்
அரும்பெறற் புதல்வனை ஆழியின் மடித்தோன்
பெரும்பெயர்ப் புகார்என் பதியே. "

— சிலப்பதிகாரம்.

16. இராமன் முதலியோரைக் கண்ட நகர மக்களின் கூற்று

"தயரதன் புதல்வன் என்பார்
தாமரைக் கண்ணன் என்பார்
புயலிவன் மேனி என்பார்
பூவையும் பொருவும் என்பார்
மயலுடைத்(து) உலகம் என்பார்
மானுடன் அல்லன் என்பார்
கயல்பொரு கடலுள் வைகுங்
கடவுளே காணும் என்பார். "

"நம்பியைக் காண நங்கைக்(கு)
ஆயிரம் நயனம் வேண்டும்
கொம்பினைக் காணுந் தோறும்
குரிசிற்கும் அன்ன தேயால்
தம்பியைக் காண்மின் என்பார்
தவமுடைத்(து) உலகம் என்பார்
இம்பர்இந் நகரில் தந்த
முனிவனை இறைஞ்சும் என்பார். "

— கம்பராமாயணம்.

17. தான் செய்த சிறுமைக்குக் கோவலன் இரங்குதல்

“ குடிமுதற் சுற்றமும் குற்றினை யோரும்
அடியோர் பாங்கும் ஆயமும் நீங்கி
நாணமும் மடனும் நல்லோர் ஏத்தும்
பேணிய கற்பும் பெருந்துணை யாக
என்னொடு போந்தீங்(கு) என்னுயர் களைந்த
பொன்னே கொடியே புனைபூங் கோதாய்
நாணின் பாவாய் நீள்நில விளக்கே
கற்பின் கொழுந்தே பொற்பின் செல்வி
சீறடிச் சிலம்பின் ஒன்றுகொண் டியான்போய்
மாறி வருவன் மயங்கா(து) ஒழிகென. ”

— சிலப்பதிகாரம்.

18. பரதனைக் கண்ட குகன்

“ வேற்கலையின் உடையானை மாசடைந்த மெய்யானை
நற்கலையின் மதியென்ன நகையிழந்த முகத்தானைக்
கற்கனியக் கனிகின்ற துயரானைக் கண்ணூற்றான்
விற்கையினின் றிடைவிழ விம்முற்று நின்றொழிந்தான். ”

“ நம்பியுமென் நாயகனை ஒக்கின்றான் அயல்நின்றான்
தம்பியையும் ஒக்கின்றான் தவவேடந் தலைநின்றான்
துன்பமொரு முடிவில்லை திசைநோக்கித் தொழுகின்றான்
எம்பெருமான் பின்பிறந்தார் இழைப்பரோ பிழைப்

[பென்றான். ”

— கம்பராமாயணம்.

19. கண்ணகி புலம்பல்

“ பொங்கி எழுந்தாள் விழுந்தாள் பொழிகதிர்த்
திங்கள் முகிலோடுஞ் சேண்நிலம் கொண்டெனச்
செங்கண் சிவப்ப அழுதாள்தன் கேள்வனை

எங்கணு என்னு இணைந்தேங்கி மாழ்குவாள்
 இன்புறு தங்கணவர் இடர்எரி அகமூழ்கத்
 துன்புறு வனநோற்றுத் துயருறு மகளிரைப்போல்
 மன்பதை அலர்தூற்ற மன்னவன் தவறியைப்ப
 அன்பனை இழந்தேன்யான் அவலங்கொண் (டு)

[அழிவலோ. "

— சிலப்பதிகாரம்.

20. கைகேயி கூற்றும், இராமனது மகிழ்ச்சியும்

" ஆழிகூழ் உலகம் எல்லாம்
 பரதனே யாள நீபோய்த்
 தாழிருஞ் சடைகள் தாங்கித்
 தாங்கருந் தவமேற் கொண்டு
 பூழிவெங் கானம் நண்ணிப்
 புண்ணியத் துறைகள் ஆடி
 ஏழிரண் டாண்டின் வாவென்(று)
 இயம்பினன் அரசன் என்ருள். "

" இப்பொழு(து) எம்ம ரோரால்
 இயம்புதற்(கு) எளிதே யார்க்கும்
 செப்பருங் குணத்தி ராமன்
 திருமுகச் செவ்வி நோக்கில்
 ஒப்பதே முன்பு பின்பவ்
 வாசகம் உணரக் கேட்ட
 அப்பொழு(து) அலர்ந்த செந்தா
 மரையினை வென்ற தம்மா. "

— கம்பராமாயணம்.

21. அபிமன் இறந்தமைக்கு இரங்கல்

" சாமறுத்தான் வில்லறுத்தான் கொடியறுத்தான்
 தேரறுத்தான் சமரபூமி
 உரமறுத்தான் முதற்பொருத உதயதின
 கரன்மைந்தன் உடன்றுசீறிக்

கரமறுத்தான் நடுப்பொருத கார்முகத்தின்
குருவிசயன் காளைதன்னைச்
சிரமறுத்தான் பின்பொருத சயத்திரதன்
இவன்வீரம் செப்பலாமோ."

— வில்லி பாரதம்.

22. குகனை அறிமுகப்படுத்துதல்

"என்றலுமே அடியின்மிசை நெடிதுவிழுந்(து)
அழுவாளை இவன்யார் என்று
கன்றுபிரி காராவின் துயருடைய
கொடிவினவக் கழற்கால் மைந்தன்
இன்துணைவன் இராகவனுக்(கு) இலக்குவற்கும்
இளையவற்கும் எனக்கும் மூத்தான்
குன்றனையு திருநெடுந்தோட் குகன்என்பான்
இந்நின்ற குரிசில் என்றான்."

— கம்பராமாயணம்.

23. கணவனைப் பிரிந்த கண்ணகியின் நிலை

"மங்கல அணியிற் பிறிதணி மகிழாள்
கொடுங்குழை துறந்து வடிந்துவிழ் காதினள்
திங்கள் வாள்முகம் சிறுவியர் பிரியச்
செங்கயல் நெடுங்கண் அஞ்சனம் மறப்பப்
பவள வாணுதல் திலகம் இழப்பத்
தவள வாணகை கோவலன் இழப்ப
மையிருங் கூந்தல் நெய்யணி மறப்பக்
கையறு நெஞ்சத்துக் கண்ணகி."

— சிலப்பதிகாரம்.

24. மறத்தாய்

"சீற்றில் நற்றுண் பற்றி நின்மகன்
யாண்டுள னேவென வினவுதி யென்மகன்
யாண்டுள னையினும் அறியேன் ஓரும்

புலிசேர்ந்து போகிய கல்லளை போல
 ஈன்ற வயிரே இதுவே
 தோன்றுவன் மாதோ போர்க்களத் தானே."

— புறநானூறு.

25. சீதையைக் கண்ட அனுமன் தன்னுட் கூறுதல்

"பேணநோற் றதுமனைப் பிறவி பெண்மைபோல்
 நாணநோற்(று) உயர்ந்தது நங்கை தோன்றலால்
 மாணநோற்(று) ஈண்டிவள் இருந்த வாறெலாம்
 காணநோற் றிலன் அவன் கமலக் கண்களால்."

"தருமமே காத்ததோ சமூக்கன் தன்வினைக்
 கருமமே காத்ததோ கற்பின் காவலோ
 அருமையே அருமையே யாரி(து) ஆற்றுவார்
 ஒருமையே எம்மனோர்க்கு(கு) உரைக்கற் பாலதோ."

— கம்பராமாயணம்.

பயிற்சிகள்—ஆறாம் படிவம்

1. தாடகை இறத்தல்

“ சொல்லொக்குங் கடிய வேகச்
சுருசரங் கரிய செம்மல்
அல்லொக்கும் நிறத்தி னுள்மேல்
விடுதலும் வயிரக் குன்றக்
கல்லொக்கும் நெஞ்சில் தங்கா(து)
அப்புறங் கழன்று கல்லாப்
புல்லர்க்கு நல்லோர் சொன்ன
பொருளெனப் போயிற் றன்றே.”

“ பொன்னெடுங் குன்றம் அன்னான்
புகர்முகப் பகழி யென்னும்
மன்னெடுங் கால வன்காற்(று)
அடித்தலும் இடித்து வானில்
கன்னெடு மாரி பெய்யக்
கடையுகத் தெழுந்த மேகம்
மின்னெடும் அசனியோடும்
வீழ்வதே போல வீழ்ந்தாள்.”

— கம்பராமாயணம்.

2. கோவலன் கண்ணகியின் நலத்தினைப் பாராட்டல்

“ மாசறு பொன்னே வலம்புரி முத்தே
காசறு விரையே கரும்பே தேனே
அரும்பெறற் பாவாய் ஆருயிர் மருந்தே
பெருங்குடி வாணிகள் பெருமட மகளே
மலையிடைப் பிறவா மணியே யென்கோ
அலையிடைப் பிறவா அமிழ்தே யென்கோ
யாழிடைப் பிறவா இசையே யென்கோ

தாழிருங் கூந்தல் தையால் நின்னையென்(று)
உலவாக் கட்டுரை பலபா ராட்டி."

— சிலப்பதிகாரம்.

3. இராமன் மகிழ்ச்சியும், கூற்றும்

"தெருளுடை மனத்து மன்னன்
ஏவலில் திறம்ப அஞ்சி
இருளுடை உலகந் தாங்கும்
இன்னலுக்(கு) இசைந்து நின்றான்
உருளுடைச் சகடம் பூண்ட
உடையவன் உய்த்த காரே(று)
அருளுடை ஒருவன் நீக்க
அப்பிணி அவிழ்ந்த(து) ஒத்தான்."

"மன்னவன் பணியன் ருகில்
நும்பணி மறுப்ப னேவென்
பின்னவன் பெற்ற செல்வம்
அடியனேன் பெற்ற தன்றே
என்னினி உறுதி யிப்பால்
இப்பணி தலைமேற் கொண்டேன்
மின்னொளிர் கானம் இன்றே
போகின்றேன் விடையுங் கொண்டேன்."

— கம்பராமாயணம்.

4. காவிரி

"பூவார்சோலை மயிலாலப்
புரிந்துகுயில்கள் இசைபாடக்
காமர்மாலை அருகசைய
நடந்தாய்வாழி காவேரி
காமர்மாலை அருகசைய
நடந்தவெல்லாம் நின்கணவன்
நாமமேலின் திறங்கண்டே
அறிந்தேன்வாழி காவேரி."

“வாழியவன் தன் வளநாடு
மகவாய்வளர்க்கும் தாயாகி
ஊழியுய்க்கும் பேருதவி
ஒழியாய்வாழி காவேரி
ஊழியுய்க்கும் பேருதவி
ஒழியாதொழுகல் உயிரோம்பும்
ஆழியாள்வான் பகல்வெய்யோன்
அருளேவாழி காவேரி.”

— சிலப்பதிகாரம்.

5. இராமன் முதலியோர் மிதிலையிற் புகுதல்

“மையறு மலரின் நீங்கி
யான்செய்மா தவத்தின் வந்து
செய்யவள் இருந்தாள் என்று
செழுமணிக் கொடிகள் என்னுங்
கைகளை நீட்டி யந்தக்
கடிநகர் கமலச் செங்கண்
ஐயனை ஒல்லை வாவென்(று)
அழைப்பது போன்ற தம்மா.”

“ஆதரித்(து) அமுதிற் கோல்தோய்த்(து)
அவயவம் அமைக்குந் தன்மை
யாதெனத் திகைக்கு மல்லால்
மதனற்கும் எழுத ஒண்ணுச்
சீதையைத் தருத லாலே
திருமகள் இருந்த செய்ய
போதெனப் பொலிந்து தோன்றும்
பொன்மதில் மிதிலை புக்கார்.”

— கம்பராமாயணம்.

6. அருச்சுனனின் வஞ்சினம்

“சேயனை யன்மதலை பொன்ற அமர் செய்தோன்
மாயுமுன் அடர்த்துவய வாகைபுனை யேனேல்
தாதையுட னேமொழி தகாதன பிதற்றும்
பேதைமகள் எய்தும்நெறி பெற்றுடைய னுவேன்.”

"வஞ்சனையில் என்மகனை எஞ்சமுன் மலைந்தோன்
நெஞ்சம்எரி உண்ணஅமர் நேர்பொருதி லேனேன்
தஞ்சென அடைந்தவர் தமக்கிடர் நினைக்கும்
நஞ்சனைய பாதகர் நடக்கும்நெறி சேர்வேன்."

—வில்லி பாரதம்.

7. குகனின் சீற்றவுரை

"அஞ்சன வண்ணன்என் ஆருயிர் நாயகன் ஆளாமே
வஞ்சனை யால்அர(சு) எய்திய மன்னரும் வந்தாரே
செஞ்சரம் என்பன் தீயுமிழ் கின்றன செல்லாவோ
உஞ்சிவர் போய்விடின் நாய்க்குகன் என்றெனை

ஓதாரோ?"

"ஆழ நெடுந்திரை ஆறு கடந்திவர் போவாரோ
வேழ நெடும்படை கண்டு விலங்கிடும் வில்லாளோ
தோழமை என்றவர் சொல்லிய சொல்லொரு சொல்
[லன்றோ
ஏழமை வேடன் இறந்திலன் என்றெனை ஏசாரோ?"

—கம்பராமாயணம்.

8. அதியமானின் பண்பு

"ஊர்க்குறு மாக்கள் வெண்கோடு கழாஅலின்
நீர்த்துறை படியும் பெருங்களிறு போல
இனியை பெரும எமக்கே மற்றதன்
துன்னருங் கடாஅம் போல
இன்னாய் பெருமநின் ஒன்ஓ தோர்க்கே."

—புறநானூறு.

9. சீதை இராமனை நினைத்து ஏங்குதல்

"தேங்கு கங்கைத் திருமுடிச் செங்கணன்
வாங்கு கோல வடவரை வார்சிலை
ஏங்கு மாத்வரத்(து) இற்றிரண் டாய்விழ
விங்கு தோனை நினைத்து மெலிந்துளாள்."

“ ஆழ நீர்க்கங்கை அம்பி கடாவிய
ஏழை வேடனுக்கு எம்பிநின் தம்பிநீ
தோழன் மங்கை கொழுந்தி எனச்சொன்ன
வாழி நண்பினை உன்னி மயங்குவாள்.”

—கம்பராமாயணம்.

10. இடைப்பெண்டிர் திருமலைத் துதித்தல்

“ பெரியவனை மாயவனைப் பேருலக மெல்லாம்
விரிகமல உந்தியுடை விண்ணவனைக் கண்ணும்
திருவடியுங் கையும் திருவாயும் செய்ய
கரியவனைக் காணாத கண்ணென்ன கண்ணே;
கண்ணிமைத்துக் காண்பார்தம் கண்ணென்ன கண்ணே;
மடந்தாமும் நெஞ்சத்துக் கஞ்சனார் வஞ்சம்
மடந்தானை நூற்றுவுர்பால் நாற்றிசையும் போற்றப்
படர்ந்தா ரணமுழங்கப் பஞ்சவர்க்குத் தூது
நடந்தானை ஏத்தாத நாவென்ன நாவே
நாராய னாவென்ன நாவென்ன நாவே.”

—சிலப்பதிகாரம்.

11. பஞ்சவடியின் சிறப்பினை அகத்தியர் கூறல்

“ ஒங்குமான் ஒங்கிமலை ஒங்கிமணல் ஒங்கிப்
பூங்குலை குலாவுகுளிர் சோலைபுடை விம்மித்
தூங்குதிரை யாறுதவழ் சூழலதொர் குன்றின்
பாங்கர்உள தாலுறையுள் பஞ்சவடி மஞ்ச.”

“ கன்னியிள வாழைகனி சுவகதிர் வாலின்
செந்நெல்உள தேனொழுகு போதும்உள தெய்வப்
பொன்னின்ன லாயபுனல் ஆறுமுள போதா
அன்னமுள பொன்இவளொடு அன்பின்
[விளையாட.]”

— கம்பராமாயணம்.

12. மறக்குடி மகள்

“மேனாள் உற்ற செருவிற்(கு) இவள்தன்னை
யாணை எறிந்து களத்தொழிந் தனனே
நெருநல் உற்ற செருவிற்(கு) இவள் கொழுநன்
பெருநிரை விலங்கி ஆண்டுப்பட்டனனே
இன்றும், செருப்பறை கேட்டு விருப்புற்று மயங்கி
வேல்கைக் கொடுத்து வெளிதுவிரித் துடிஇப்
பாறுமயிர்க் குடுமி எண்ணெய் நீவி
ஒருமகன் அல்ல(து) இல்லோள்
செருமுகம் நோக்கிச் செல்கென விடுமே.”

— புறநானூறு.

13. சீதையைக் கண்டு மீண்ட அனுமன்
வானரர்களுடன் உரையாடல்

“ஆண்தகை தேவி உள்ளத்(து)
அருந்தவம் அமையச் சொல்லி
பூண்டபேர் அடையா ளங்கைக்
கொண்டதும் புகன்று போரில்
நீண்டவாள் அரக்க ரோடு
நிகழ்ந்ததும் நெருப்புச் சிந்தி
மீண்டதும் விளம்பான் தான்தன்
வென்றியை உரைப்ப வெள்கி.”

“பொருதமை புண்ணே சொல்ல
வென்றமை போந்த தன்மை
உரைசெய ஊர்தி யிட்ட(து)
ஓங்கிரும் புகையே ஓதக்
கருதலர் பெருமை தேவி
மீண்டிலாச் செயலே காட்டத்
தெரிதர உணர்ந்தேம் பின்னர்
என்னினிச் செய்தும் என்றார்.”

— கம்பராமாயணம்.

14. துயருற்ற கண்ணகியைக் கண்டோர் கூற்று

“காவி உகுநீரும் கையில் தனிச்சிலம்பும்
ஆவி குடிபோன அவ்வடிவும்—பாபியேன்
காடெல்லாம் சூழ்ந்த கருங்குமுலும் கண்டஞ்சிக்
கூடலான் கூடாயினான்.
மெய்யிற் பொடியும் விரித்த கருங்குமுலும்
கையில் தனிச்சிலம்பும் கண்ணீரும்—வையைக்கோன்
கண்டளவே தோற்றான் அக் காரிகைதன் சொற்
[செவியில்
உண்டளவே தோற்றான் உயிர்.”

— சிலப்பதிகாரம்.

15. குகன் பரதனைப் புகழ்தல்

“தாயுரை கொண்டு தாதை
உதவிய தரணி தன்னைத்
தீவினை என்ன நீத்துச்
சிந்தனை முகத்தில் தேக்கிப்
போயினை என்ற போழ்து
புகழினோய் தன்மை கண்டால்
ஆயிரம் இராமர் நின்கேழ்
ஆவரோ தெரியின் அம்மா.”

“என்புகழ் கின்ற தேழை
எயினனேன் இரவி என்பான்
தன்புகழ்க் கற்றை மற்றை
ஒளிகளைத் தவிர்க்கு மாபோல்
மன்புகழ் பெருமை நுங்கள்
மரபினோர் புகழை யெல்லாம்
உன்புகழ் ஆக்கிக் கொண்டாய்
உயர்குணத் துரவுத் தோளாய்.”

— கம்பராமாயணம்.

16. கண்ணனும் கன்னனும்

" மல்லலம் தொடையல் நிருபனை முனிவன்
 மகிழ்ந்துநீ வேண்டிய வரங்கள்
 சொல்லுக உனக்குத் தருதும் என்(று) உரைப்பச்
 சூரன்மா மதலையும் சொல்வான்
 அல்லல்வெவ் வினையால் இன்னம்உற் பவமுண்
 டாயினும் ஏழெழு பிறப்பும்
 இல்லையென் றுரைப்போர்க்கு(கு) இல்லையென் றுரையா
 இதயம்நீ அளித்தருள் என்றான்."

" மைத்துனன் உரைத்த வாய்மைகேட்(டு) ஐயன்
 மனமலர் உகந்துகந்(து) அவனைக்
 கைத்தல மலரால் மார்புறத் தழுவிக்க
 கண்மலர்க் கருணைநீர் ஆட்டி
 எத்தனை பிறவி எடுக்கினும் அவற்றுள்
 ஈகையும் செல்வமும் எய்தி *
 மூத்தியும் பெறுதி முடிவில்என்(று) உரைத்தான்
 ழுவரும் ஒருவனும் மூர்த்தி."

— வில்லி பாரதம்.

17. சீதையின் துயர்நிலை

" துயிலெனக்கண்கள் இமைத்தலும் முகிழ்த்தலும்
 [துறந்தாள்
 வெயிலிடைத் தந்த விளக்கென ஒளியிலா மெய்யாள்
 மயிலியல்குயில் மழலையாள் மானிளம் பேடை
 அயில்எ யிற்று வெம்புலிக் குழாத்த(து) அகப்பட்ட
 [தன்னாள்." "
 " விழுதல் விம்முதல் மெய்யுற வெதும்புதல் வெருவல்
 எழுதல் ஏங்குதல் இரங்குதல் இராமனை எண்ணித்
 தொழுதல் சோருதல் துளங்குதல் துயருழந்(து)
 [உயிர்த்தல்
 அழுதல் அன்றிமற்(று) அயலொன்றும் செய்குவ(து)
 [அறியாள்." "

— கம்பராமாயணம்.

18. சாத்தனார் பாண்டியற்கு உற்றதை உரைத்தல்

“ அரிமான் ஏந்திய அமளிமிசை இருந்த
திருவிழ் மார்பின் தென்னர் கோமான்
தயங்கினர்க் கோதை தந்துயர் பொருஅள்
மயங்கினன் கொல்லென மலரடி வருடித்
தலைத்தாள் நெடுமொழி தன்செவி கேளாள்
கலக்கங் கொள்ளாள் கடுத்துயர் பொருஅள்
மன்னவன் செல்வுழிச் செல்க யானெனத்
தன்னுயிர் கொண்டவன் உயிர் தேடினள்போல்
பெருங்கோப் பெண்டும் ஒருங்குடன் மாய்ந்தனள்.”

— சிலப்பதிகாரம்.

19. சீதை இராமனை நினைத்தல்

“ தெம்ம டங்கிய சேணிலங் கைகயர்
தம்ம டந்தையுள் தம்பிய தாமென
மும்ம டங்கு பொலிந்த முகத்தினன்
வேம்ம டங்கலை உன்னி வெதும்புவாள்.”

“ மெய்த்தி ருப்பதம் மேவென்ற போதினும்
இத்தி ருத்துறந்(து) ஓகென்ற போதினும்
சித்தி ரத்தின் அலர்ந்தசெந் தாமரை
ஓத்தி ருக்கும் முகத்தினை உன்னுவாள்.”

— கம்பராமாயணம்.

20. மருதக்காட்சி

“ காவலர்ப் பயந்து பாதபத்(து) ஒதுங்கிய
இருவே(று) உருவிந் கருவிரல் மந்தி
பொன்னிறம் பழுத்த பூஞ்சனை வருக்கை
முன்னுறக் காண்டலும் முனையெயி(று) இலங்க
மடித்தலத்(து) இருத்தி வகிர்ந்துவள் உகிரால்
தொடுத்தபொற் சளைபல எடுத்துவாய் மடுப்பது

மானிட மடங்கல் தூணிடைத் தோன்றி
ஆடகப் பெயரின் அவுணன்மார்(பு) இடந்து
நீடுபைங் குடரின் நிணங்கவர்ந்(து) உண்டென
இறும்புது பயக்கும் நறும்பணை மருதம்."

— திருவாரூர் நான்மணிமாலை.

21. சீதை உயிர் துறக்கத் துணிதல்

" பொறையிருந்(து) ஆற்றியென் உயிரும் போக்கினென்
அறையிருங் கழலவன் காணும் ஆசையால்
நிறையிரும் பல்பகல் நிருதர் நீள்நகர்
சிறையிருந் தேனையப் புனிதன் தீண்டுமோ? "

" வஞ்சனை மானின்பின் மன்னைப் போக்கியென்
மஞ்சனை வைதுபின் வழிக்கொள் வாயென
நஞ்சனை யான் அகம் புருந்த நங்கையான்
உய்ஞ்சனென் இருத்தலும் உலகங் கொள்ளுமோ? "

— கம்பராமாயணம்.

22. பாண்டியனுக்கு உற்ற துன்பத்தைக்கேட்ட செங்குட்டுவனின் துயரம்

" ஏம்மோ ரன்ன வேந்தர்க்(கு) உற்ற
செம்மையின் இகந்தசொல் செவிப்புலம் படாமுன்
உயிர்பதிப் பெயர்த்தமை உறுக ஈங்கென
வல்வினை வனைத்த கோலை மன்னவன்
செல்லுயிர் நிமிர்த்துச் செங்கோல் ஆக்கியது
மழைவளங் கரப்பின் வான்பேர் அச்சம்
பிழையுயிர் எய்தின் பெரும்பேர் அச்சம்
குடிபுர வுண்டும் கொடுங்கோல் அஞ்சி
மன்பதை காக்கும் நன்குடிப் பிறத்தல்
துன்பம் அல்லது தொழுதகவு இல்."

— சிலப்பதிகாரம்.

23. வாலி இராமனை ஏசுதல்

" வாய்மையும் மரபும் காத்து
மன்னுயிர் துறந்த வள்ளல்
துயவன் மைந்தனேநீ
பரதன்முன் தோன்றி னாயே

திமைதான் பிறரைக் காத்துத்
தான்செய்தால் தீங்கன் றுமோ
தாய்மையும் அன்றி நட்பும்
தருமமும் தழுவி நின்றாய்."

" அரக்கர்ஓர் அழிவு செய்து
கழிவரேல் அதற்கு வேறேர்
குரக்கினத்(து) அரசைக் கொல்ல
மனுநெறி கூறிற் றுண்டோ
இரக்கம்எங்(கு) உகுத்தாய் என்பால்
எப்பிழை கண்டாய் அப்பா
பரக்கழி இதுநீ பூண்டால்
புகழையார் பரிக்கற் பாலார்."

— கம்பராமாயணம்.

24. பரிசில் வாழ்க்கை

" வள்ளியேரிப் படர்ந்து புள்ளிற் போகி
நெடிய வென்னாது சுரம்பல கடந்து
வடியா நாவின் வல்லாங்குப் பாடிப்
பெற்றது மகிழ்ந்து சுற்றம் அருத்தி
ஓம்பா துண்டு கூம்பாது வீசி
வரிசைக்கு வருந்தும்இப் பரிசில் வாழ்க்கை
பிறர்க்குத் தீதறிந்தனரே வின்றே."

— புறநானூறு.

25. சீதையின் கற்பு நிலை

" பொற்பி றங்கல் இலங்கை பொருந்தலர்
எற்பு மால்வரை ஆகில தேயெளிள்
இற்பி றப்பும் ஒழுக்கும் இழுக்கமில்
கற்பும் யான்பிறர்க்(கு) எங்ஙனம் காட்டுகேன்."

" அல்லல் மாக்கள் இலங்கைய தாகுமோ
எல்லை நீத்த உலகங்கள் யாவும்எள்
சொல்லி னாற்சுடு வேனது தூயவன்
ஸீல்லின் ஆற்றற்கு மாசென்று வீசினேன்."

— கம்பராமாயணம்.

